

§ 2. W zakresie zmniejszania rent inwalidzkich ze względu na osiągnięcie przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł, o którym mowa w art. 11 ust. 7 ustawy wymienionej w § 1, oraz w zakresie trybu wypłaty tych rent stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. w sprawie szczegółowych zasad zmniejszania rent inwalidzkich przysługujących z tytułu wypadków przy pracy w razie osiągnięcia przez

rencistę zarobków z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł (Dz. U. Nr 22, poz. 146).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

234

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 92 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za pracowników w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, uważa się osoby wykonujące pracę nakładczą w rozumieniu przepisów określających istotne cechy tej pracy, jeżeli:

- (1) pracę nakładczą wykonują na podstawie pisemnej umowy zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem wypadków określonych w § 3,
- (2) osiągają z tytułu tej pracy zarobki wynoszące za 3 kolejne miesiące kalendarzowe w sumie co najmniej 1.800 zł, a jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą jest inwalidą (art. 12 ustawy) — 1.500 zł, jeżeli jest zaliczona do III grupy inwalidów, i 900 zł, jeżeli jest zaliczona do II lub I grupy inwalidów,
- (3) zarobek ich w 3 kolejnych miesiącach nie przekracza 9.000 zł.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony mimo nieosiągnięcia przez osobę wykonującą pracę nakładczą zarobku określonego w tym przepisie, jeżeli jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której wykonywana jest praca nakładczą, stwierdzi, że spowodowane to było przestojem w produkcji, który nie trwał dłużej niż 45 dni w danym miesiącu kalendarzowym, lub jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą była niezdolna do pracy z powodu choroby. Za przestój uważa się przerwę w produkcji, która objęła wszystkie osoby lub grupę osób wykonujących pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej. W razie przestoju lub choroby osoby wykonującej pracę nakładczą kwoty zarobków określone w ust. 1 pkt 2 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do skróconego okresu pracy w danym kwartale.

3. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może zamiast zarobków określonych w ust. 1 pkt 2 przyjmować dla niektórych rodzajów produkcji niższe kwoty zarobków albo odpowiednie normy pracy.

§ 2. 1. Osoby wykonujące pracę nakładczą nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli prowadzi ona

przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe. Osoby wykonującej pracę nakładczą nie uważa się także za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli członek jej rodziny, z którym pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym, prowadzi przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe z wyjątkiem rzemiosła.

2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, jeżeli osoba ta albo członek jej rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, osiąga przychody z gospodarstwa rolnego, chyba że jest zaliczona do I lub II grupy inwalidów, a przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10.000 zł rocznie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby nie będące inwalidami I lub II grupy, wykonujące pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej, mimo osiągnięcia przychodów z gospodarstwa rolnego lub prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z takimi osobami, pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10.000 zł rocznie.

3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, będącej członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

4. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się osoby wymienione w art. 6 ust. 2 ustawy.

§ 3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą na rzecz spółdzielczych zrzeszeń osób wykonujących pracę nakładczą i wytwórców domowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby wykonujące pracę nakładczą dla niektórych zrzeszeń.

§ 4. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą osób wykonujących pracę nakładczą, które są już pracownikami w rozumieniu ustawy z tytułu innej pracy niż nakładczą.

§ 5. 1. Osoba wykonująca pracę nakładczą uważana jest za pracownika uprawnionego do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz do zasiłków rodzinnych, jeżeli w okresie 3 miesięcy poprzedzających

miesiąc, w którym wystąpiły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń, spełniała warunki określone w § 1 i nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozbawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. W stosunku do osoby wykonującej pracę nakładczą, która nie przepracowała jeszcze 3 miesięcy, warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony, jeżeli osoba ta odpowiada warunkom określonym w § 1 ust. 1 pkt 1 oraz jej zarobek w tym okresie nie przekroczył 9.000 zł.

3. Przepisy o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy oraz określające zasady i tryb przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy stosuje się odpowiednio do osób wykonujących pracę nakładczą. Osoba wykonująca pracę nakładczą traci prawo do zasiłku chorobowego w okresie czasowej niezdolności do pracy w wypadkach przewidzianych w tych przepisach, w szczególności jeżeli w tym czasie wykonuje pracę nakładczą.

§ 6. 1. Za okresy zatrudnienia wymagane do uzyskania prawa do emerytury lub renty uważa się kalendarzowe okresy miesięczne, w których osoba wykonująca pracę nakładczą osiągała zarobki wynoszące co najmniej $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i nie przekraczające 3.000 zł oraz nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozbawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. Jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą nie osiągnęła w danym miesiącu kalendarzowym zarobku w wysokości $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 lub osiągnęła

zarobek przekraczający kwotę 3.000 zł, miesiąc ten zalicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania prawa do emerytury lub renty, jeżeli zarobek z tego miesiąca łącznie z zarobkami z 2 poprzednich miesięcy kalendarzowych odpowiada kwotom określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 7. 1. Zaliczenie pracy nakładczej do okresów zatrudnienia następuje na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej lub na podstawie innych oryginalnych dokumentów.

2. Wpisu okresów pracy nakładczej do legitymacji ubezpieczeniowej dokonuje na podstawie posiadanych dokumentów jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której była wykonywana praca nakładczą, po stwierdzeniu, że osoba, która tę pracę wykonywała, spełnia warunki określone w §§ 1—4.

§ 8. Okresy pracy nakładczej, poprzedzające datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, uważa się za okresy zatrudnienia, jeżeli osoba, która wykonywała tę pracę, podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów obowiązujących w czasie wykonywania tej pracy.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 stycznia 1966 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 31).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: w z. A. Firganek

235

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 lipca 1968 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 49 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), złożone zostały w niżej podanych datach Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacji tej konwencji przez następujące państwa:

Norwegię	dnia 24 października 1967 r.
Chile	dnia 9 stycznia 1968 r.
Bułgarię	dnia 17 stycznia 1968 r.

z następującym zastrzeżeniem dotyczącym art. 11 ust. 1:

„Zgodnie z zasadą równości państw, Ludowa Republika Bułgarii uważa, że jakakolwiek różnica zdań co do liczebności misji dyplomatycznej powinna być uregulowana drogą porozumienia między państwem wysyłającym a państwem przyjmującym.”
oraz z następującym oświadczeniem dotyczącym art. 48 i art. 50:

„Ludowa Republika Bułgarii uważa za niezbędne zwrócić uwagę na dyskryminacyjny charakter artykułów 48 i 50 konwencji, w myśl których pewna ilość państw jest pozbawiona możliwości przystąpienia do konwencji. Postanowienia tych artykułów są sprzeczne z samą istotą konwencji,

która ma charakter uniewersalny i powinna być otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw. Zgodnie z zasadą równości żadne państwo nie ma prawa zabraniać innym państwom przystąpienia do tego rodzaju konwencji.”

Australię dnia 26 stycznia 1968 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z artykułem 50 powyższej konwencji złożone zostały w niżej podanych datach Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty przystąpienia do tej konwencji przez następujące państwa:

Gwineę	dnia 10 stycznia 1968 r.
Tunezję	dnia 24 stycznia 1968 r.

Zgodnie z artykułem 51 ust. 2 wymienionej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Norwegii dnia 23 listopada 1967 r., w stosunku do Chile dnia 8 lutego 1968 r., w stosunku do Bułgarii dnia 16 lutego 1968 r., w stosunku do Australii dnia 25 lutego 1968 r., natomiast w stosunku do Gwinei dnia 9 lutego 1968 r., a w stosunku do Tunezji dnia 23 lutego 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. Z. Wolniak